

Sík Sándor: KERESZTÚT

XIV. stáció

Állok a legutolsó stációnál,
Várom a beteljesedést.
És szembejön a Gyászmenet,
A Krisztus-temetés.

Legelől József, Nikodémus,
Meg a keserves Máriák.
El-elkapdossa siralmukat hozzám
A golgotai szél:
„Temessük el, sietve,
Meg ne alázzák a halálban is!
Fűrösszük fűszerekbe, burkoljuk tiszta gyolcsba,
Kőbolt szívébe fektessük pihenni,
Hozzá ne férjen a gonosz világ,
Mely kivetette magából.
Nem így gondoltuk, jaj nem így!
Bizakodtunk,
Hogy teljessége megjött az időnek.
Eljött és beteljesedett és elment az idő.
Immár nincs bizakodni miben.
Sötét dolog embernek lenni!
Temessük el, temessük el!”

Jönnek, jönnek jelvényeikkel
A népnagyok: Annás és Kaifás
Szolgástul, katonástul.
S elburkolódzva köpenyébe a nyugtalan Pilátus is.
Csattognak a vezényszavak:
Előre, örök, pecsétet a kőre!
Vértek vegyék körül a sírt!
Mindennek vége legyen!
Katonák, fejetek a zálog!
Temessük el, temessük el!

És tárt karokkal állanék elébük:
Megálljatok, testvérek!
Hiszen ismeritek az Írást,
Prófétákat és Sybillákat
És János mennydörgéseit:
Megértétek a harmadik napot,
Láttátok, illettétek őt
És tudjátok, mi történt
Jeruzsálemben, Rómában és mind a világon
Kétezer éven át.
És tudjátok, hogy mi érlelődik
Az ég felhőiben.
Hihetitek-e még, hogy el lehet temetni
Az országot,
Mely nem e világról való?
Mit ér a szó? Mit ér a kard?
Nem tudjátok-e, hogy meg vagyon írva:
„Meg fogják látni, akit általverték!”

„Mindent tudunk!” – zokog fülembé a szél
És sírnak mind a Máriák.
Tudjuk, feltámadott,
Tudjuk, élt és uralkodott,
Kétezer évig állt a Trón,
De hol van az Ország?
A szívekben élt, a milliószor milliók szívében, –
Hol vannak a szívek?
„Ha Isten vagy, szállj le a keresztről!”
Mondták nevetve a papifejedelmek,
„Ha Isten vagy, szállj be a szívünkbe!” –
Mondottuk sírva mink.
De Ő nem szállt le a keresztről,
És elszállott az emberek szívéből.
Temessük el és menjünk vissza élni,
Hálóinkhoz, áruinkhoz, könyveinkhez, asszonyainkhoz,

Legyen már vége a meddő reménynek,
Felejtsük el ígéretét,
Melyből nem lett Beteljesedés.
Elment, elhalt híre a Hangnak,
Azóta embernek lenni még sötétebb.
Legyen egyszer mindennek vége!
Temessük el, temessük el!

Mindent tudunk – sziszeg fülemben a szó,
Fejüket hajtogatják a papi fejedelmek
És mintha mosakodna,
Úgy dörzsöli Pilátus a kezét.
„Mindent tudunk, mindent jobban tudunk,
Most másodszorra okosabbak lettünk.
Most nem érjük be néhány vértességgel.
Nem, nem, fogjatok kardot és követ,
Mert mi lenne, ha fölkelne másodszor is
És megint azt találná mondani:
>>Békesség nektek, Én vagyok!<<
Mi lenne abból, ha szemünkbe nézne
S lenne csakugyan békesség velünk?
Legyen csak eltemetve végképp!
Temessük el, temessük el!”

Valami kozmikus vezényszó
Lüktet a légen át:
Mintha fölkelne az emberiség,
Temetni a Krisztust.
Ott van a menetben mind, aki él,
Jók és gonoszok, hitetlenek, hívők,
Mind ott vagyunk, mind ott vagyunk.
Valami kozmikus dobszó veri a taktust,
S mindenfelől, koncentrikus körökben
Ömlik az emberiség:
Temetni a Krisztust.

És minden nyelvén a megváltott
És visszaváltatlanított emberiségnek
Egy láthatatlan pálca ütemére
Zuhog az egyetemes ének:
„Temessük el, temessük el!”

Valahol
A kristálytenger fölött,
A Szék előtt
Feszült inakkal áll az Angyal.
Szemei mint a villám, ruhája mint a hó,
Áll, vár és alig-alig győzi kivárni
A Harmadnap hajnallatát,
(Nem is harmadik igazán, -
Isten türelme is feszült a pattanásig:
Csak egy éj, egy nap, egy hajnali perc)
És lendül a szárny,
És lebben a kő,
És elhangzik a mindenségben:
„Békesség nektek, én vagyok!”